

saša nový

NEODCHÁZEJ

Saša Nový

NEODCHÁZEJ

1. EMAIL

Uvědomil jsem si, že jsem nebyl dlouho na internetu vybrat svou emailovou schránku. Ono to nebylo tak jednoduché. Alespoň u nás, na malém okresním městě. Nejbližší internetová kavárna byla v padesát kilometrů vzdáleném krajském městě. Jediný přístup k internetu, pokud ho tedy člověk neměl doma nebo v práci, byl v místní knihovně.

Šlo pouze o dva počítače, kde chytnout volný termín byl někdy nadlidský výkon. A navíc, když už se to povedlo, tak tam zase neměl člověk žádné soukromí. Kolem dokola byly regály s knihami, a do těch věčně někdo lezl. A to buď opravdu pro knížky, nebo aby nenápadně šmíroval stránky, na kterých zrovna někdo broustil. A konkrétně v mém případě jsem o něco podobného zrovna nestál. Myšlenka, že musím na internet, mi nedala pokoj celé dopoledne. Proto jsem zvedl telefon a zavolal do knihovny.

„Dobrý den. Chtěl jsem se zeptat, zda by nebyl volný internet,“ požádal jsem, když se na druhém konci linky ozval příjemný ženský hlas.

„Za půl hodiny by tu byl jeden počítač volný. Ale pouze na hodinu. Potom už je zase zadáný,“ oznámila mi knihovnice do telefonu.

To se mi hodilo. Za půl hodiny to do knihovny stihnu dvakrát a více než půl hodiny jsem nepotřeboval. Proto jsem si na své jméno zamluvil volný počítač a příjemné knihovnici poděkoval.

„Tak jsem tady,“ usmál jsem se na ženu za pultem, „mám tu zamluvený internet,“ a sdělil jsem knihovnici své jméno.

„Jistě, je volný, takže běžte k tomu zadnímu počítači. Ten vpředu nefunguje,“ ukázala mi rukou směrem, kde jsem věděl, že jsou počítače. Poděkoval jsem ji a šel si sednout.

Naštěstí počítač, o kterém mluvila knihovnice, byl z těch dvou, kde měl člověk alespoň trochu soukromí. To se mi hodilo. Chtěl jsem se podívat nejen do emailu, ale také na nějaké stránky s inzercí.

Když jsem otevřel svůj emailový účet, našel jsem v něm jen několik zpráv. Z toho pouze dvě mě zaujaly. Ostatní byly jen informace serveru, které tam byly zasílány automaticky. Ostatně, kdo by mi také psal? Měl jsem spoustu známých, mnoho kamarádů i několik lidí, o kterých jsem mohl tvrdit, že jsme přátelé, ale nikoho, s kým bych udržoval kontakt přes internet. Jediné zprávy, které mi mohly přijít, byly odpovědi na některý z mých seznamovacích inzerátů.

Proto jsem zvědavě otevřel první, starší, ze dvou zpráv. Byla stará už přes týden.

„Nazdárek Davide, nedávno jsem procházel nějaké inzeráty a narazil jsem na ten tvůj. Musím přiznat, že mě hned zaujal. Podle toho, co píšeš, máme mnoho společných zájmů, a asi hledáme oba totéž. Proto ti zkouším napsat.

Jmenuji se Ondra, je mi dvacet šest let. Mám světle hnědé vlasy, nyní na krátko střižené. Jinak kromě přírody a fotografování miluji jízdu autem a rád cestuji. Navíc mě zaujalo, že rád fotíš a touláš se venku v přírodě. Nevím, co bych ti o sobě pro začátek napsal? Snad jen, že bydlíme kousek od sebe. Takže pokud budeš chtít, budu rád, když se ozveš. Zatím se měj hezky a budu se těšit na tvou odpověď. Ondra“

Zamyslel jsem se. Když Ondrovi bylo dvacet šest let, je o dva roky mladší než já. No nevím, pomyslel jsem si pro sebe. Osobně jsem byl raději na mladší kluky. Tím není míněno, že bych měl rád malé kluky, ale představoval jsem si někoho, tak do dvaadvaceti.

Zvědavě jsem otevřel druhou zprávu. Už když jsem zahlédl, od koho je, pocítil jsem mírné zklamání. Byla opět od Ondry. Poslaná však o tři dny později. Tedy předevčírem. To bylo v sobotu. I přes počáteční zklamání, jsem ji zvědavě otevřel a přečetl.

„Ahoj Davide, tak ti píšu ještě jednou. Přiznám se, že jsem trochu zklamaný. Čekal jsem, že se ozveš, ale stále nic. Jsou jen dvě možnosti. Buď jsi se nedostal k emailu, nebo nejsem tvůj typ. Přesto ti zkouším poslat svoji fotku, abys měl možnost posoudit, zda bych se ti mohl líbit. Budu rád, když se ozveš, ať už máš zájem, nebo rovnou napiš, že ho nemáš. Ondra“

Zvědavě jsem otevřel přiložený soubor. Po načtení obrázku se mi na monitoru objevila fotografie kluka na nějaké rozhledně. Mé zklamání ještě vzrostlo. Moc toho na té fotce vidět nebylo. Ten kluk

na ni byl vyfocen napůl z profilu, zčásti ze zezadu. Z toho, co jsem viděl, jsem se nedokázal rozhodnout.

Nedalo se říct, že by byl Ondra ošklivý, ale svým způsobem z něho šel trochu strach. Měl ostré rysy a s tou vystříhanou hlavou vypadal trochu jako skinhead. Osobně se mi více líbili něžnější a mladší typy. Nemusel jsem vyloženě ty vykroucené kluky, ale něžnější jsem měl rád.

Sám jsem nevypadal, že jsem na kluky. Byl jsem takový ten mužnější typ, který navenek působí drsně, ale uvnitř jsem byl citlivý. Někdy až moc. Ani jsem si o sobě nikdy nemyslel, že bych byl nějaký ideál krásy, ale po tom, co jsem začal na sebe trochu dbát, zjistil jsem, že se leckterým klukům líbím.

Ono se mi taky trochu hodilo, že jsem vypadal, jak jsem vypadal. Žil jsem na menším okresním městě a nikdo nevěděl, že jsem na kluky. Myslím si, že to ani nikoho nenapadlo. To bylo dobře. Měl jsem práci, kterou jsem miloval a dozvědět se někdo, že jsem gay, tak bych skončil. Taky jsem kromě několika drobných románků, neměl žádný delší vztah. A docela mi to chybělo. Toužil jsem po něm.

Nejhorší byly občasné narážky mého okolí a rodiny, kdy se usadím, ožením nebo přivedu nějakou holku? Zatím se mi sice dařilo na všechny tyto otázky a narážky najít vhodnou odpověď, ale nevěděl jsem, jak dlouho se mi to ještě bude dařit?

Podíval jsem se na hodinky. Zbývalo mi ještě deset minut. Proto jsem se musel rozhodnout, co Ondrovi odpovím. Byl jsem na vážkách. Najednou se mi vybavilo jedno rčení, které jsem někde četl, a které se mi moc líbilo.

Kráska je v očích těch, kteří se ni dívají.

Nakonec jsem se odhodlal a Ondrovi odepsal. Zopakoval jsem mu v podstatě to, co jsem o sobě napsal ve svém inzerátu. Zároveň jsem se mu omluvil za to, že jsem se, tak dlouho neozval a vysvětlil mu, že nemám svůj internet, a tak jsem odkázán na možnosti veřejných přístupů k němu. Proto jsem mu do emailu napsal číslo svého mobilu, aby zase nemusel kdovíjak dlouho čekat na mou odpověď. Zároveň jsem mu poslal na oplátku svou fotku, aby věděl, s kým si dopisuje.

Zaplatil jsem a vypadl z knihovny. Po cestě domů jsem přemýšlel, zda jsem udělal dobře, že jsem Ondrovi odpověděl? Měl jsem různé pocity. Nakonec jsem nad vším mávl rukou a zaparkoval před domem.

Když jsem vylezl ze sprchy, posadil jsem se nahý do křesla. Rád jsem chodil doma nahý. Nebyl jsem nějaký exhibicionista, ale příjemně jsem si tak ulevil. Pustil jsem si hudbu a nalil si vinný střik. Pivo jsem před časem přestal pít kvůli váze a postavě, i když mi hrozně chutnalo. Přemýšlel jsem, co budu dělat. Na kolo se mi dnes nechtělo, bylo mizerné počasí. Tak jsem se rozhodl, že zajdu do svého oblíbeného klubu. Chodil jsem tam rád a často. V podstatě už jsem tam měl jakési domovské právo. Jenže otvírali až za dvě hodiny. Měl jsem spoustu času. Proto jsem si udělal pohodlí, pustil si hudbu a rozvalil se v křesle.

2. SETKÁNÍ V KLUBU

„Hezký večer,“ pozdravil jsem všechny přítomné, když jsem vešel do klubu. Jak jsem očekával, na baru, kde bylo většinou místo pro ty stálé hosty, jsem našel stejnou sestavu.

„Nazdar Davide,“ přivítal mě vesele, už mírně chycený, Pája. Buď už za tu hodinu, co zde bylo otevřeno, stihl vypít nějaké to pívko, proložené nějakým frťanem nebo přišel už se zásobou alkoholu v krvi.

„Dobrý večer,“ pozdravil jsem pana Strnada. Byl to asi padesátník, který měl šikovní ruce na auta. Nikdy, co jsem sem chodil, jsem ho neviděl sedět. Vždycky stál ve svých montérkách na rohu barového pultu.

„Nazdar kancelářskej, kde se flákáš?“

„Znáte to, pane Strnad, moc práce,“ usmál jsem se na něho. Kdyby věděl, co jsem dělal ve skutečnosti, tak už by mě ani nepozdravil, pomyslel jsem si.

„Můžu si přisednout?“ zeptal jsem se Mirky.

„Proč bys nemohl? Stejně to tu čeká jen na tebe,“ usmála se na mě a z očí ji vyloženě koukalo, kde by se mnou byla nejraději.

Byla to pěkná, dvacetiletá holka, která však měla smůlu na kluky. Když se do někoho zamilovala ona, většinou z toho byla do několika dní nešťastná, protože tomu dotyčnému šlo jen o postel. A toho, kdo se zase zamiloval do ní, nechtěla Mirka. Poslední dobou jsem byl

objektem jejího zájmu já. Z čehož jsem pochopitelně nadšený nebyl. Byla sice hezká a hodná, ale bohužel holka.

„Kde jsi byl včera?“ zeptala se mírně vyčítavě.

„Byl jsem doma u mámy a přijel jsem až pozdě večer,“ vysvětloval jsem, i když jsem nemusel.

„Aha, já tu seděla a čekala na tebe.“

„To to mě mrzí. Hlavně, že se vidíme dneska, ne?“ usmál jsem se, a vzápětí se otočil k Pájovi.

„Nezapomněl jsi na mě?“

„Sice nevím s čím, ale určitě nezapomněl,“ zasmál se opile Pája.

„S tím cédéčkem?“ připomněl jsem mu.

„Davide, budeš se divit, ale nezapomněl. Máš ho u Vlastičky,“ nadmul se pyšně Pája.

„Co dlužím?“

„Dej pokoj,“ zamračil se Pája, „co by, jsi dlužil?“

„Tak dobře, nečerti se,“ omlouval jsem se. Věděl jsem, že další debata na tohle téma by byla zbytečná. Pája, i když se dost často napil, byl jinak bezvadný, a hlavně rovný kluk. Byl však ženatý a taky nebyl můj typ.

„Nazdar Davide,“ pozdravila mě Vlastička. Naše víla a duše tohoto podniku. Bylo obecně známo, že když měla volno, do klubu většinou nikdo moc nechodil. Snad jen pár přesporních. Zato když tu byla ona, měla většinou plno. Proto ji Franta, majitel podniku, honil do práce, co nejčastěji.

„Ahoj Vlasti, koukám, co to máš za nový model? Hezké,“ pochválil jsem jí její novou mikinu. Věděl jsem, že ráda chodí sportovně oblékaná, a to uměla.

„Díky. Co si dáš? Jako obvykle?“

„Jasně.“

„Nalejte nám třikrát to naše,“ poručil pan Strnad.

Divil bych se, kdyby to neudělal. Už to jaksi patřilo k rituálu naší stálé společnosti. Vždycky se našel důvod, aby některý z nás objednal to „Naše“ pití.

Do našeho kroužku patřila i Mirka s Vlastičkou, ty si však s námi daly jen výjimečně. Vlastička mi podala střík z bílého vína a frťana citruse. Pan Strnad většinou po svých třech malých pivech a maximálně čtyřech frťanech, odešel zmožen domů, takže já jsem mohl nadále zůstat u svého stříku a vydržet tady sedět, někdy i do zavíračky.

Měl jsem několik neřestí. Tedy neřestí? Vzhledem k tomu, že tady v okolí nikde nebyl žádný gay klub, ani příležitost se s nějakým klukem seznámit, řešil jsem svou samotu různě. Nejvíce tím, že jsem zůstával v práci, co nejdéle. Taky jsem velmi rád jezdil na kole, ale stejně jsem večer většinou skončil tady. O víkendech jsem svou činnost ještě doplňoval výlety do okolí. Miloval jsem přírodu, hrady a zámky. Nejraději jsem měl hradní zříceniny. Rád jsem fotil a dělal jsem si sám fotky. To jsem se potom zavřel, třeba i na tři večery a noci do komory a dělal jednu fotku za druhou. Další mou neřestí byly cigarety. Kouřil jsem hodně, a i když jsem si toho byl vědom, nedokázal jsem s tím bojovat.

Takto jsem většinou trávil poslední léta svého života. Proto jsem cítil, že s tím musím něco udělat. Hrozně jsem toužil po lásce a nějakém klukovi, ale buď jsem neměl štěstí, nebo jsem hledal něco, co už neexistuje. I když navenek jsem vypadal dost mužně, někdy i drsně a odměřeně, v nitru jsem byl citlivý, někdy až přecitlivělý.

Občas se mi povedlo seznámit se s nějakým klukem na inzerát. Jenže z obavy z možného prozrazení jsem úmyslně hledal někde mimo okres. Takže většinou z toho byly jen krátkodobé flirty nebo vyloženě jen sex. To druhé jsem měl sice velmi rád, ale nebylo to, co jsem opravdu hledal.

„Slyšíš, Davide,“ drcnul do mě pan Strnad.

„Jo jsem tady,“ usmál jsem se, ale vůbec jsem nevěděl, co říkal. Myšlenkami jsem byl mimo.

„Tak popojedeme, ne?“ pozvedl svého frťana. My s Pájou jsme se k němu přidali.

„Tobě to chutná?“ zašeptala mi Mirka nenápadně do ucha, a přitom se o mě nezapomněla svůdně otřít.

„Proč?“ zeptal jsem se s úsměvem.

Jako kamarádku jsem ji měl rád. Věděl jsem, že je hodná a milá, ale vadilo mi, že i když jsem se jí několikrát snažil dát najevo, že se mnou to asi nebude to pravé, nedala si říct a stále pokoušela osud.

„Vlasti, dej nám to prosím ještě třikrát,“ poprosil jsem Vlastičku, „a dáš si s námi?“

„Nedám, Davide,“ odmítla s úsměvem.

„No tak, Vlasti,“ začal jsem ji přemlouvat, „jednou si s námi dát můžeš?“

„Ty jsi prevít, Davide,“ kapitulovala Vlastička po chvilce mého přemlouvání. „Ale dáme si s Mirkou?“

Bylo mi jasné, že z Vlastičky strany šlo o věčnou hru. Kdyby si měla dát panáka s každým, kdo jí ho nabízel, tak by z ní za chvíli byla alkoholička. Holky si nalily sladkou griotku.

„No jo, s mladým klukem si dá, a když jí chci objednat něco já, tak nechce,“ zabručel pan Strnad, ale všichni jsme věděli, že to myslí z legrace.

Vlastička nalila všem, co chtěli, a nakonec jsme si připili. Naštěstí pan Strnad s Pájou brzy odešli, a tak jsem byl ušetřen další smršti tvrdého alkoholu a mohl jsem zůstat u svého stříku. Na střídačku jsem se věnoval Mirce a Vlastě. Do toho jsem se stačil věnovat i dalším známým, které jsem tady, čas od času, potkával.

Bylo asi kolem desáté večer a Mirka odešla domů. Chvilku zkoušela naznačovat, že bych mohl jít s ní. Neměl jsem však sebemenší chuť. Proto jsem se nenápadně připojil do hovoru místních šipkařů ve vedlejší místnosti a na Mirku jsem jako by zapomněl. Mirka se tedy po chvilce sebrala a odešla.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Fanda, majitel podniku, když jsem bezmyšlenkovitě odpověděl na pozdrav nově příchozímu.

„Ne,“ odpověděl jsem po pravdě.

Ale po chvilce mi to nedalo a začal jsem se po neznámém ohlížet. Seděl u baru, na místě, kde předtím seděla Mirka, a pokoušel se navázat rozhovor s Vlastičkou. Ta se s ním bavila ze slušnosti. Ale do přátelského rozhovoru to mělo daleko.

Nenápadně jsem si ho prohlédl. Byl to přesně ten typ kluka, který se mi líbil. Tak kolem dvaceti, andělská tvářička, a kromě štíhlé postavy i nádherná prdelka. Jen ty oči. Ty oči byly takové divné. Nedalo se říct, že neupřímné, spíše jako by každou chvíli očekávaly všechno možné, jen ne nic dobrého. Prostě ostražitě.

„Ahoj,“ pozdravil jsem ho ze slušnosti a posadil se na svou židličku, která sousedila s jeho.

Pátravě se na mě podíval. Dělal jsem však, že si toho nevšímám a začal jsem se bavit s Vlastičkou.

„Koukám, že jste tu všichni domácí?“

„Co taky chceš, na tomhle malém městě?“ přikývl jsem souhlasně neznámému, ale přitom jsem jemně naznačil, že ani já s tím nejsem spokojen. To ho zaujalo.

„To tady není žádný pořádný podnik?“

„Záleží, co považuješ za pořádný podnik?“ obrátil jsem se k němu s hranou nechápavostí.

„No třeba, kde se tancuje, kam chodí více lidí a podobně.“

„Jak jsem říkal, tady jsi bohužel na malém městě. Tady dáš sousedovi z legrace pohlavěk a na druhém konci města je z toho za půl hodiny vražda.“

„Koukám, že ty taky nejsi místní?“ spíše konstatoval, než se ptal neznámý. „Já jsem Luděk.“

„David,“ představil jsem se rovněž. Víc jsem nekomentoval.

„Dáte nám dvakrát citruse?“ zeptal se Luděk Vlastičky, která zrovna procházela kolem nás.

„Není problém,“ usmála se Vlasta a po mně se překvapeně podívala.

„Ahoj,“ pozdvihl Luděk skleničku, a tak jsme si přiřukli.

„Promiň, Davide, já vím, že jsem tady cizí, ale to je tady opravdu tak mrtvo?“ zeptal se Luděk asi po dvou hodinách, když se klub začal vyprazdňovat a Vlastička začala kasírovat i zbytek hostů. Během té doby jsem si střídavě povídal s Luděkem i spoustou jiných lidí. Dělal jsem to úmyslně, abych zakryl to, že mi je sympatický. Měl jsem strach, aby si nikdo mé náhlé náklonnosti, k hezkému cizímu klukovi, nevšimnul.

„Luděku, už jsem ti říkal, že tady nejsi v nějakém velkoměstě. Co bys čekal? Nebo, co hledáš?“ upřesnil jsem svoji otázku.

„Nehledám skoro nic. Jen se mi dneska podělalo auto a v servisu bude hotový až zítra. Tak jsem se chtěl jít někam pobavit, než půjdu na hotel.“

„Ty jsi tady na hotelu? A kde?“ zeptal jsem se překvapeně. Bydlel jsem tady v pronájmu už dva roky, ale o hotelu jsem neslyšel.

„To zatím nevím, ale až dopiji, tak se jdu po nějakém poohlédnout.“

„Co se tak blbě směješ?“ zeptal se Luděk dotčeně, když jsem nemohl zastavit příval smíchu. I Vlastička se na mě překvapeně podívala.

„Já, já se jen, Luděku, směji, jak jsi naivní,“ vysvětloval jsem mu mezi smíchem.

„Proč naivní?“ urazil se Luděk.

„Prosím tě, kde tady chceš najít hotel? Kdo by v něm spal? Snad jen lišky, které tady občas proběhnou,“ snažil jsem se do svého hlasu nasadit omluvný tón.

„Co ten hotel na náměstí?“ zeptal se udiveně Luděk.

Do toho se přidala i Vlastička, která všechno slyšela, i když neposlouchala. „Ten hotel je už asi pět let zavřený.“

„Opravdu?“ ohlédl se po mě překvapeně Luděk, jako by čekal záchranu.

„Opravdu,“ odpověděl jsem už ve stoje a odešel na záchod.

„Tak to bude příjemná noc,“ povzdechl si Luděk, který vzápětí dorazil za mnou a stoupl si k vedlejšímu pisoáru.

„Hm,“ odpověděl jsem bezmyšlenkovitě. Ani jsem si pořádně neuvědomil, co Luděk říká. Měl jsem problémy s tím, abych se vymočil. Nerad jsem čůral, když vedle mě někdo stál.

„Pospícháš za mladou?“ zeptal se Luděk, když si zapínal poklopec a došel za mnou k umyvadlu, kde jsem si oplachoval ruce.

„Žádnou nemám,“ odpověděl jsem mu po pravdě.

„Tak to bychom mohli ještě někam vyrazit,“ chytl se toho radostně Luděk a mile se pousmál.

„Už u sebe nemám moc peněz, takže nikam nejdu.“

„Zvu tě,“ nevzdával to Luděk.

Pátravě jsem mu pohlédl do tváře. Nešlo o to, že by se mi ještě někam nechtělo zajít. Ale opravdu jsem u sebe neměl už skoro žádné peníze. Což sice takový problém nebyl, protože jsem si je mohl vyzvednout na náměstí v bankomatu. Spíše jsem se z jeho tváře snažil

vyčíst, co od toho očekává? Zda jen pokecání s náhodným známým nebo si jen chce ukrátit čekání na ráno a je mu jedno s kým?

Třeba poznal, že se mi líbí? Občas jsem měl hříšné myšlenky, ale nebyl jsem zvyklý zvát si jen tak někoho cizího do bytu. Opatrnosti nebylo nikdy dost. A v neposlední řadě tu byl ten fakt, že byly tři hodiny ráno a tady ve městě už nebylo nikde nic otevřené. To jsem mu taky nakonec řekl.

„To je zapadákov,“ povzdechl si Luděk, „jak tu můžeš, Davide, žít?“

„Všude žijí lidi,“ usmál jsem se na něho, i když to asi neznělo moc přesvědčivě a vyšel jsem, následován Lukášem, ze záchodků.

„Tak se mějte lidičky, já se zase stavím,“ rozloučil jsem se s Vlastičkou a Frantou, kteří ve vedlejší místnosti uklízeli stoly. Oba mi vesele odpověděli, že se budou těšit. Potom jsem se sebral a přešel ke schodišti, které vedlo do přízemí, kde byl východ z klubu. Věděl jsem, že mříž bude ještě otevřená. Nenápadně jsem se ohlédl po Ludřkovi, který si zrovna oblékal bundu.

3. I TĚLO SI ŽÁDÁ SVÉ

Venku před klubem jsem se zastavil. Ve vzduchu bylo cítit jaro a bylo i teplo. To mě pohladilo po duši. Už jsem si začal plánovat, jak zítra vyrazím někam na kole. Abych podpořil své sportovní rozhodnutí, zapálil jsem si cigaretu.

„Jsem rád, Davide, že jsem tě poznal,“ oslovil mě Luděk, který zrovna vycházel z klubu.

„Nápodobně. Kam teď vyrazíš?“

„Půjdu na náměstí, trochu se projdu po městě a nějak přečkám do rána. Ráno zajdu do servisu, jestli mám už hotový auto,“ odpověděl mi.

„Tak to máme kousek cesty spolu. Bydlím na náměstí, takže můžeme jít spolu,“ navrhnul jsem. Luděk souhlasil a bylo vidět, že rád. Zřejmě byl vděčný za každou minutku, kterou může do ranních hodin nějak zabít.

Cestou jsme si povídali jen tak o ničem a já si nenápadně Luděka prohlížel. Přemýšlel jsem, zda mám udělat to, co mě napadlo. Dost jsem se toho bál.

„Tak já tady končím, bydlím támhle v tom domě,“ ukázal jsem na nově opravený řadový činžovní dům, na začátku náměstí, kde jsem měl za celkem slušné peníze pronajatou garsonku.

„Měj se tedy hezky, Davide,“ povzdechl si Luděk a nabídl mi ruku na rozloučenou.